

ELS CARLINS I LA REL·LIGIÓ

Veusaquí les angoixes de mort de la politiqueta de favoritismes. Hem presenciat l'enfonament de la vella carcassa i el remolí ha arribat fins a nosaltres emmenant-se al qui fou el seu més ferm paladí.

Prou n'han eixit de salvavides, prou n'han surrat de pals i taulons per mantenir a flor d'aigua al inclit representant en Corts, més la lògica de la raó sacseja les aigües i fa impossible tota estabilitat. Es el naufragi.

I hem vist surar les sempiternes millores en benefici de la nostra comarca i els particulars favors i les relacions familiars, tot ha sorgit en un moment donat, tot lo que constituïa l'ànima de la vella política, totes les conxorxes de petits caciquismes; i sinó mireu, qui podia pensar-se que en la ja célebre fulla dels quaranta s'hi concentrés tot lo que acabem de dir. Qui podia esperar mai l'unió dels dos pols, de l'autocràcia i la democràcia, d'aquells qui sentien xardorós en-

tusiasme per allò de *levantar el velo etc., etc.*, amb aquells dignes paladins de la creuada noble de Deu, Patria i Rei.

Vetaquí la política xorca a casa nostra mateix, vetaquí les concumitances del vell favoritisme.

Ara prò fineix, ara presenciem els espeternecs de l'home polític qui mor per culpa seva, d'aquell qui en lloc de sadollar-se l'esprit amb els ideals de pàtria s'omplenà tot ell de política rutinària i, ara veieu, la politiqueta se l'indigestà i el dū de dret al record, a lo que fou, a lo que no serà mai més.

I ara són els esforços desesperats, és el traspass i per ço s'aferren i s'uneixen amb tothom i amb qualsevol per poguer viure, per poguer respirar per espai d'un cert temps més, aquell ambient de feudalisme casolà.

I la prova més irrefutable la tens—*poble conscient*—en la mateixa fulla dels quaranta.

La primera força parlamentaria en les noves Corts serà el regionalisme: votar, doncs, el Dr. Fàbregas és votar als que governarán durant molt temps.

MES SOBRE LA FULLA DELS QUARANTA

Hi ha un adagi llatí que diu «quod Deus vult perdere prius dementat» i que traduït al català vé a dir «aquells a qui Deu vol perdre primer els trastoca la xabeta».

Aixó és lo que vé passant als redactors del setmanari carlí, els quals en la campanya en pro del seu candidat cauen en cada contradicció que ¡pobrets! ens fan pena.

En l'últim nombre, després de citar al Episcopat Espanyol, per pendre aixís un caient més piadós, s'encaren amb la «Lliga Regionalista» acusant-la del ¡gros crim! de que «a Girona, Tarragona i Lleida, van aliats en alguns districtes amb els republicans.»

¡Burrango i quin pecat més gros, *oy?*

Però, no'ns deia el setmanari carlí en el nom-

bre anterior, al glosar l'importància i la celebratat de *la fulla dels quaranta*, com si portés sabatetes noves, que comptaven aquelles tres firmes republicanes que van en el manifest.

¿Aont és la lògica? Es que el que's lícit aquí perque ho fan els carlins, és pecat en altres llocs per fer-ho els regionalistes.

¡Sempre abusant del tòpic de la religió!

A n'aquest pas, no creiem tardar veure al setmanari carlí fent-se èmul del célebre Norte de Girona, surtint-nos amb algunes noves Normes enfront de les Pontificies citades pel Prelat, que li permetin defensar que el fletomar, en boca d'un carlí, és un acte de religió.

¡Sort que ja ningú en fa càs!